

TRAMPOLINA DO BEZPIECZNEJ DOROŚŁOŚCI

program przeciwdziałania bezdomności
młodzieży i młodych dorosłych

Edycja IV. 2023

ewaluacja zadania

O ZADANIU

Zadanie zostało skierowane do młodzieży i młodych dorosłych doświadczających bezdomności i przebywających na terenie Warszawy. W ramach oferty uczestnicy mogli uzyskać następujące wsparcie:

- indywidualna pomoc asystenta, którego zadaniem było przeprowadzenie diagnozy potrzeb, wsparcie mieszkaniowe (mieszkania treningowe i Dom dla Młodzieży Fundacji po Drugie oraz schronisko, noclegownia, ogrzewalnia) oraz dalsza praca z uczestnikiem zmiierzająca do trwałego rozwiązania jego sytuacji i wyjścia z kryzysu;
- pakiet na start – wsparcie umożliwiające zakup niezbędnych produktów (żywność, chemia, odzież) oraz pomoc w indywidualnych sytuacjach (np. zakup zdjęcia do dokumentu, zakup biletów, leków, itp.)
- indywidualny trening planowania – wsparcie realizowane przez psychologa, kierowane do wybranych uczestników, mające na celu kształtowanie w nich umiejętności budowania i realizowania planów oraz utrzymywania motywacji do działania;
- terapia uzależnień – diagnoza i pomoc w znalezieniu odpowiedniego leczenia/terapii ambulatoryjnej lub stacjonarnej oraz praca w zakresie zapobiegania nawrotom i utrzymywania abstynencji (dla osób po zakończonym leczeniu);
- upowszechnienie instrumentów na rzecz obniżenia ryzyka bezdomności osób i rodzin zagrożonych.

W ramach zadania uczestnicy mieli możliwość:

1. Uzyskania diagnozy i informacji dotyczącej własnej sytuacji
2. Budowania relacji z dorosłym
3. Uzyskania podstawowej pomocy – zakwaterowanie, wyżywienie, odzież itp.
4. Rozwiązywania indywidualnych problemów i pokonywanie trudności
5. Poprawa sytuacji zdrowotnej - rozwiązywanie problemu uzależnienia
6. Poprawa sytuacji prawnej

Dodatkowo w ramach zadania zostały zrealizowane dwa webinary skierowane do młodzieży przebywającej w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, których celem była edukacja i profilaktyka bezdomności w kontekście procesu usamodzielniania.

MŁODZIEŻ

W zadaniu wzięło udział **68 uczestników** - 26 kobiet i 42 mężczyzn.

WIEK

18-19 lat	10 kobiet	13 mężczyzn	23 osoby
20-21 lat	7 kobiet	20 mężczyzn	27 osób
22-23 lata	7 kobiet	5 mężczyzn	12 osób
24-25 lat	2 kobiety	4 mężczyzn	6 osób

Sytuacja wyjściowa większości uczestników była bardzo trudna, co było wynikiem trzech kluczowych problemów:

- 1** BEZDOMNOŚĆ
- 2** UZALEŻNIENIA
- 3** ZABURZENIA PSYCHICZNE

Spośród wszystkich uczestników projektu **30 osób zmagają się z zaburzeniami psychicznymi, a 37 osób z uzależnieniem**, przy czym 17 osób miało obydwa problemy jednocześnie.

- diagnoza sytuacji życiowej - 68 osób
- wsparcie asystenta - 56 osób
- indywidualny trening planowania - 21 osób
- wsparci terapeuty uzależnień - 28 osób
- wsparcie prawnika – edukacja i pomoc prawna - 25 osób
- pakiet na start - wszystkie osoby objęte wsparciem
- zakwaterowanie w Domu Dla Młodzieży - 41 osób
- zakwaterowanie w mieszkaniu treningowym - 10 osób
- inne formy zakwaterowania (schroniska, noclegownie ogrzewalnie) – 23 osoby (w tym osoby niekwalifikujące się do zakwaterowania w ramach FpD, osoby oczekujące na miejsce zakwaterowania w ramach FpD, osoby, które musiały opuścić miejsce zakwaterowania FpD z powodu złamania zasad).

MŁODZIEŻ

Doświadczenia bezdomności wśród uczestników były różne - od osób, które zaznały życia na ulicy i przebywały miesiącami w przestrzeni publicznej (klatki schodowe, autobusy miejskie, centra handlowe, pustostany) poprzez osoby mieszkujące w niestabilnym zakwaterowaniu (kilka dni u znajomych, chłopaka/dziewczyny, kilka dni u rodziny) i osoby, które nie doświadczyły bezdomności w żadnej bezpośredniej formie, ale nie mogły dłużej przebywać w domu rodzinnym, albo po ukończeniu 18 lat musiały opuścić placówkę, w której spędziły ostatnie lata swojego życia i nie miały dokąd pójść. Brak wsparcia Fundacji po DRUGIE (uzyskania miejsca w mieszkaniu treningowym czy domu dla młodzieży) mógłby skutkować pobytem na ulicy.

UCZESTNICZKA (18 lat)

Kiedy zbliżały się moje 18 urodziny zostałam wezwana do dyrektorki, która powiedziała, że muszę opuścić placówkę, bo brakuje miejsc dla młodszych dzieci. Ja chciałam pójść do szkoły i zostać tam jeszcze, ale niestety wychowawcy zdecydowali inaczej. Dlatego przyjechałam. Do domu nie chcę wracać. To nie jest dobre miejsce.

ASYSTENT

Dziewczyna została przyjęta do Domu dla Młodzieży. Z czasem się okazało, że jest uzależniona od alkoholu. Płynne przejście z placówki do domu ochroniło ją przed doświadczeniem ulicy. Taka sytuacja powoduje też, że osoba nie utożsamia się z problemem bezdomności. Ten brak identyfikowania się jako osoba bezdomna dotyczy też tych, którzy mieszkują u znajomych, czy rodziny. Nie spałem, nie spałam na ulicy - nie jestem osobą bezdomną.

UCZESTNIK (18 lat)

U mnie jest teraz naprawdę dobrze. Mam pracę w sklepie, śpię w piwnicy w takim bloku. Mam tam swój kąt. Jest naprawdę dobrze, dawno nie było tak dobrze. Chodzę do pracy trzeźwy. Radzę sobie.

ASYSTENT

Mimo młodego wieku chłopak jest w bardzo dużym kryzysie. Od 12 roku życia zażywa mefedron i pije alkohol. Ma za sobą próbę samobójczą i leczenie psychiatryczne. Spędził na ulicy wiele miesięcy zanim zgłosił się do Fundacji po pomoc. Został przyjęty do Domu dla Młodzieży dwukrotnie. Dwukrotnie też miał pójść na terapię stacjonarną, ale za każdym razem uciekał dzień przed wyjazdem. Jego najdłuższa abstynencja trwała 2 tygodnie. Chłopak co jakiś czas pojawia się w Fundacji, korzysta z pomocy rzeczowej, ciepłego posiłku, rozmowy. Nadal nie ma w nim wystarczającej motywacji do podjęcia leczenia. Być może jego bycie w kontakcie z nami tę gotowość zbuduje.

Nie każda osoba, która się do nas zgłasza jest gotowa na przyjęcie kompleksowego wsparcia. Część osób musimy np. przekierować do innych miejsc zakwaterowania, ale mogą korzystając z pozostałych świadczeń, przygotowywać się do kolejnych kroków. Coraz częściej u osób zgłaszających się do Fundacji po pomoc mamy do czynienia jednocześnie z problemem uzależnienia i zaburzeń psychicznych.

UCZESTNIK (19 lat)

Kiedy skończyłem 18 lat matka dała mi 3 miesiące na znalezienie pracy. No oczywiście, że tej pracy nie znalazłem, więc kazała mi się wyprowadzić. A ja naprawdę się starałem. Tylko mi nie wyszło. Ona miała nowego faceta i chyba jej przeszkadzałem po prostu. Nie chcę nawet o niej rozmawiać. Nie chcę nazywać tej kobiety matką. Zniszczyła mi życie.

ASYSTENT

Chłopak trafił do nas w czerwcu. Jest w spektrum autyzmu z orzeczeniem. Jest bardzo inteligentną osobą jednak ma problemy ze znalezieniem i utrzymaniem pracy. Ale wie, że musi być aktywny zawodowo, żeby móc się usamodzielnąć. Niestety nie jest w stanie utrzymać pracy dłużej niż kilka tygodni. Wspólnie z psychologiem pracujemy nad jego motywacją do działania. Podjęliśmy też współpracę z organizacją aktywizującą osoby w spektrum. Dom Dla Młodzieży jest jego bezpiecznym miejscem, które pomaga uporać się z pozostałymi trudnościami. Gdyby nie wsparcie Fundacji znalazłby się na ulicy, gdzie byłoby mu bardzo trudno sobie poradzić.

UCZESTNIK (23 lata)

Alkohol piję od dziecka. W domu piłem najwięcej, bo to był patologiczny dom. Jak się wyprowadziłem to już nie piłem tak dużo. Narkotyki poznałem później, ale po nich się nie kontroluję, więc raczej unikam. Alkohol to co innego. Ale nie mam problemu. Jak chcę, to mogę nie pić. Na ulicy jestem już długo. Mieszkałem w takich swoich miejscówkach, na jakichś pustostanach. Byłem w schronisku, ale mnie wyrzucili, bo nie chciało mi się pracować i nie płaciłem. Kilka dni temu przyjechałem do Warszawy, spałem pod mostem.

ASYSTENT

Długie doświadczenie pobytu na ulicy bardzo często łączy się z uzależnieniami. Obydwie te kwestie powodują, że osobom trudno jest utrzymać się w miejscu zakwaterowania. Zwykle powodem, przez który wypadają ze wsparcia było złamanie abstynencji, lub niemożność przystosowania się do zasad, albo jedno i drugie. Czasem, tak jak w powyższym przypadku, osoby opuszczały dom bez uprzedzenia, w obawie przed podjęciem leczenia, które tutaj było już zaplanowane. Z tymi osobami trzeba pracować nad podstawowymi rzeczami, takimi jak higiena osobista, utrzymanie porządku wokół siebie, nie gromadzenie jedzenia. nie spanie w odzieży.

ASYSTENT

Mniej więcej u połowy uczestników projektu kryzys bezdomności jest powiązany z uzależnieniem. I nie rozgraniczając, czy jest on przyczyną, czy skutkiem znalezienia się na ulicy, stanowi duży problem, zwłaszcza, że coraz częściej pokrywa się również z zaburzeniami psychicznymi. Zgłaszają się do nas coraz młodsze osoby z kilkuletnim nawet doświadczeniem zażywania substancji psychoaktywnych. Są przypadki, kiedy pierwsze zażycie odbyło się w domu, a narkotyki podsunęła osoba najbliższa - matka lub ojciec. Osoby uzależnione nie zawsze rozumieją i dopuszczają do siebie świadomość problemu. Czasem dojście do tego wymaga długiej i żmudnej pracy, którą wspiera terapeuta uzależnień. Ale są też osoby, które zgłaszając się do nas mają gotowość do rozpoczęcia terapii. Wtedy staramy się je możliwie jak najszybciej przekierować i dopilotować do leczenia dostępnego w ramach systemu.

Uzależnienie to tylko jeden z powodów, dla których młodzież trafia na ulicę. Coraz częściej są nim zaburzenia psychiczne. To niepokojące zjawisko, które potwierdza, że mamy do czynienia z kryzysem - dorosłych przerastają problemy dzieci, a trudności z dostępem do specjalistycznej pomocy psychiatrycznej pogłębiają ten stan. Zdarza się, że zgłaszają się do nas rodzice desperacko szukający pomocy dla swojego syna, czy córki. Więcej niż połowa uczestników leczyła się psychiatrycznie. Diagnozy były bardzo różne - depresja, nerwica, osobowość borderline, schizofrenia, dość często zaburzenia odżywiania. Wzrost liczby młodzieży wymagającej pomocy psychiatrycznej jest odnotowany przez nas od kilku lat i nadal jest ogromnym wyzwaniem w naszej pracy.

Czasem powodem, dla którego młodzież nie mogła lub nie chciała przebywać w swoich rodzinach były nowe związki rodziców i brak akceptacji ze strony nowych partnerów, także pojawienie się w rodzinie kolejnych dzieci. Również brak akceptacji ze względu na nieheteronormatywność. Z naszego wsparcia w tej edycji projektu skorzystało 9 osób LGBTQ+.

Kolejna grupa osób, które zgłaszają się do Fundacji po wsparcie, to wychowankowie placówek opiekuńczo-wychowawczych i pieczy zastępczej, którzy ukończyli 18 rok życia. Trudno uwierzyć, że zdarzają się przypadki, że system, którego zadaniem jest ochrona młodego człowieka i przygotowanie do dorosłego, samodzielnego życia, z dnia nadziei uznaje go za dorosłą osobę i wystawia za drzwi. Taka osoba ma zazwyczaj dwa wyjścia - albo wrócić do swojego środowiska, które zazwyczaj nie jest bezpiecznym miejscem i z którego na jakimś etapie życia została zabrana, albo radzić sobie samodzielnie. Spośród tych osób, które trafiają do nas, rzadko która ma pomysł na to, jak powinno wyglądać jej aktualne życie.

PODEJMOWANE DZIAŁANIA

Wszyscy uczestnicy zostali objęci wsparciem asystenta, który przeprowadzał wstępną diagnozę ich sytuacji. Diagnoza jest opracowana na podstawie rozmowy z uczestnikiem, więc jest deklaratorywna. Rzadko na pierwszym spotkaniu młodzież jest gotowa potwierdzić fakty z jej życia odpowiednimi dokumentami, np. epikryzami szpitalnymi, orzeczeniami, zaświadczeniami z ośrodków, szkół czy od pracodawcy.

Podczas rozmowy asystent w towarzystwie drugiej osoby z zespołu pyta o następujące kwestie:

- sytuacja rodzinna
- sytuacja mieszkaniowa
- sytuacja zdrowotna
- sytuacja prawna
- edukacja
- praca
- finanse

ASYSTENT

Często obserwuję, jak zmienia się postawa i nastawienie młodego człowieka w trakcie rozmowy diagnostycznej. Od pierwszego momentu staramy się (zawsze diagnozujemy parami) pokazać osobie, że jest dla nas ważna, że dobrze zrobiła, że do nas przyszła. W zdecydowanej większości przypadków mam wrażenie, że jesteśmy pierwszym miejscem, w którym oni czują się potraktowani "po ludzku". Że po raz pierwszy od dawna ktoś ich słucha i słyszy, co mają do powiedzenia, bez oceniania przez pryzmat ich historii. To się często potwierdza w późniejszych rozmowach z młodzieżą, kiedy już uda nam się zbudować jakąś relację.

Na dalszym etapie pracy z osobą staramy się, w miarę możliwości potwierdzić informacje przekazane nam w rozmowie, zwłaszcza te dot. zdrowia, sytuacji prawnej i edukacji. To bardzo istotne elementy dla planowania dalszych działań na rzecz poprawy sytuacji życiowej każdej osoby.

W planowaniu ważną rolę odgrywają współpracujący przy projekcie specjaliści - psycholog, terapeuta uzależnień, prawnik. Proces "prowadzenia" uczestników wsparcia usprawniają cotygodniowe spotkania kadry i specjalistów, podczas których omawiamy postępy, problemy, ważne sprawy dotyczące poszczególnych osób.

PRAWNIK

Młodzież często nie ma świadomości swoich spraw prawnych i problemów. Wielu uczestników ma mylne przekonania o przedawnieniach spraw, unika kontaktów z kuratorami czy sądem, licząc, że na przykład zasądzone prace społeczne odłożone w czasie nagle znikną. To samo dzieje się, jeśli chodzi o wierzycieli i zobowiązania finansowe. Młodzież nie zdaje sobie sprawy z konsekwencji bagatelizowania tych kwestii. Często wychodzi z założenia, że "przecież nikt mnie tu nie znajdzie", "a to było tak dawno, że pewnie już nie jest aktualne", "jak nie będę odbierać korespondencji to nic mi nie grozi". Prawnik wspierał też młodzież w procesie trwałego rozwiązania kwestii mieszkaniowej poprzez np. przygotowywanie i składanie wniosków o lokale socjalne.

W rozmowie diagnostycznej asystent stara się ustalić jak najwięcej szczegółów, ale staramy się zachować czujność również na dalszych etapach współpracy, bo różne rzeczy "wychodzą" przy okazji codziennych relacji z uczestnikami. Nad ustalonymi, istotnymi problemami pochylam się już ja. Wskazuję uczestnikowi i asystentowi konkretne kroki jakie należy wprowadzić do planu działania i zrealizować, aby dana osoba mogła rozwiązać swoje problemy.

TERAPEUTA UZALEŻNIEŃ

W moich działaniach w projekcie pierwszym krokiem zawsze było postawienie diagnozy, a następnie poszukiwanie i proponowanie konkretnych rozwiązań. Niewielu uczestników na wstępie miało świadomość swojego uzależnienia, dlatego czasem potrzeba było kilku spotkań, by zaakceptowali konieczność leczenia. Praca nad motywacją do leczenia to kolejna kwestia, którą podejmuję z uczestnikami. I ostatnią grupę - osoby po leczeniu - staram się wyposażać w narzędzia, które pomogą im wytrwać w trzeźwości.

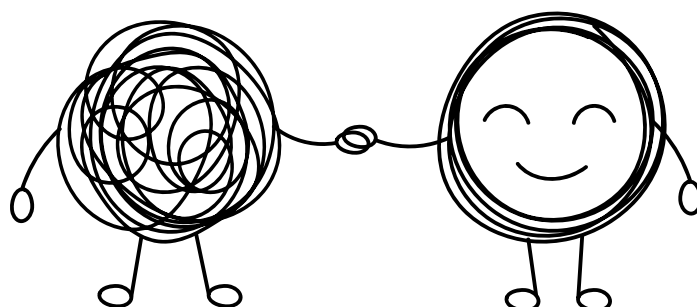
PSYCHOLOG

Indywidualny trening planowania to umiejętność, która pozwala na wprowadzenie do życia młodej osoby prawidłowego rytmu dnia, utrzymanie motywacji, rozliczanie samego siebie z podejmowanych działań. Celem takiego treningu jest kształtowanie w młodzieży takich cech jak: planowanie, punktualność, odpowiedzialność, gospodarowanie czasem.

W wielu przypadkach okazywało się, że osoby, które się do mnie zgłaszały, potrzebowały leczenia psychiatrycznego, również farmakologii. Moim zadaniem było przekonanie tych osób do tego, żeby zechciały skorzystać w pomocy lekarza, że jest to dla nich szansa, że pomoże im to w codziennym funkcjonowaniu i pokonywaniu barier i ograniczeń, jakie powoduje zaburzenie. Niepokoi mnie to, że są to coraz młodsze osoby, a ich zaburzenia wydają się być coraz poważniejsze.

Dzięki wsparciu specjalistów udało się udzielić pomocy:

- asystenta - 56 osobom
- psychologa - osobom
- terapeutę uzależnień - 28 osobom
- prawnika - 25 osobom

ZAKWATEROWANIE

W czasie realizacji zadania Fundacja po DRUGIE dysponowała 16 miejscami w Domu dla Młodzieży, który był pierwszym stopniem pomocy mieszkaniowej oferowanej młodym osobom. Kolejny krok to mieszkania treningowe, które są formą zakwaterowania odpowiednią dla osób już bardziej samodzielnych, zdolnych do utrzymania pracy, dobrze funkcjonujących. Od kwietnia do grudnia z zakwaterowania w Domu dla Młodzieży skorzystało w sumie 51 osób – 41 w Domu dla Młodzieży, 9 najpierw w Domu dla Młodzieży a następnie w mieszkaniach treningowych, 1 od razu w mieszkaniu treningowym. Tylko jedna osoba w trakcie trwania projektu została cofnięta z mieszkania treningowego do Domu dla Młodzieży ze względu na złe funkcjonowanie.

ASYSTENT

Pojawienie się Domu dla Młodzieży w ofercie zakwaterowania Fundacji po DRUGIE okazało się bardzo dobrym rozwiązaniem. Umieszczanie młodzieży w miejscu, w którym 24/7 obecna jest kadra Fundacji daje możliwość lepszego poznania uczestników wsparcia, obserwowania ich w codziennych sytuacjach, oceny ich funkcjonowania. Dość szybko jesteśmy w stanie też wyłapać te kwestie z rozmowy diagnostycznej, które nie koniecznie znajdują odzwierciedlenie w rzeczywistości, lub np. całkowicie się z nią rozmijają.

Dla młodzieży dom jest też dobrą opcją zarówno ze względu na obecność osoby dorosłej, której młodzież często potrzebuje, jak też ze względu na obecność rówieśników. Często osoby przebywające w domu inspirują się wzajemnie, motywują do działania, wspierają w różnych aspektach.

Dom daje też możliwość uczenia się codziennych czynności, codziennej rutyny, podstawowych domowych obowiązków, bez których trudno poradzić sobie w samodzielnym życiu. Często się zdarza, że dom daje młodzieży przestrzeń do pokazywania swoich talentów i umiejętności. Wiele osób odnajduje się np. w pracach domowych, a wiele uczy się ich od zera. I to jest dobre, że mogą się tego uczyć od siebie wzajemnie.

Mieszkanie to już wyższy poziom. Osoba, która przenosi się do mieszkania musi mieć stałą pracę i dochód. Tam w przeciwieństwie do domu nie ma pełnego wyżywienia i stałej opieki. Opiekunowie mieszkań są dochodzący, a lodówkę mieszkańcy zapełniają sobie sami. W ramach wsparcia punktu pomocowego mogą korzystać z podstawowych produktów żywnościowych, czy np. sprzętów kuchennych, artykułów higienicznych i chemii gospodarczej, ale w większości koszt swojego utrzymania biorą na swoje barki.

Dzięki opcji zakwaterowania w ramach FpD udało się pomóc interwencyjnie 51 osobom spośród 66, które zwróciły się do nas.

PROFILAKTYKA BEZDOMNOŚCI

W ramach projektu zrealizowaliśmy dwa webinary mające na celu profilaktykę bezdomności wśród młodzieży przebywającej w placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Ich celem było zachęcenie młodzieży z placówek do świadomego i odpowiedzialnego podejścia do planowania swojego procesu usamodzielnienia.

Webinary odbyły się z udziałem młodzieży, będącej uczestnikami wsparcia Fundacji po DRUGIE, którzy zgodzili się opowiedzieć swoje historie i przestrzec młodszych kolegów i koleżanki przed podejmowaniem ryzykownych zachowań i niemądrych decyzji, w konsekwencji których mogliby znaleźć się w kryzysie bezdomności.

Przy wsparciu moderatora młode osoby z Fundacji miały za zadanie opowiedzieć o swoim procesie usamodzielniania, popełnionych błędach i decyzjach, które ich doprowadziły do kryzysu. Młodzież dzieliła się swoimi doświadczeniami z bycia na ulicy, spostrzeżeniami i refleksjami nad tym doświadczeniem z perspektywy czasu, odpowiadała na pytania kolegów i koleżanek.

Z informacji zwrotnej wiemy, że spotkania były bardzo ważne dla młodzieży z placówek, skłoniły ich do przemyśleń na temat przyszłości, ale także pokazywały, że żadna sytuacja życiowa nie musi być wyrokiem, ale że dzięki własnym działaniom można wiele osiągnąć, niezależnie od tego w jakim miejscu jest się w danym momencie.

Webinary to także ważne wydarzenie dla uczestników wsparcia Fundacji po DRUGIE, która przez dzielenie się własną historią podnosi poczucie własnej wartości, czuje się potrzebna, doceniona i ważna. Pozwala też przekuć swoje złe doświadczenia w pozytywny przykład, który może ustrzec innych przed popełnieniem ciężkich w skutkach błędów. Powierzenie młodzieży roli ekspertów z doświadczenia jest w naszej ocenie jednym z efektywniejszych sposobów na działania profilaktyczne kierowane do młodych ludzi. Podobnymi opiniami dzielą się z nami pracownicy placówek, w których mieliśmy możliwość zrealizowania webinarów.

Webinary cieszyły się dużym zainteresowaniem, podobnie jak w latach ubiegłych. W tym roku w webinarze udział wzięło 64 uczestników z 3 placówek.

W webinarze udział wzięło 64 uczestników z 3 placówek opiekuńczo-wychowawczych. Swoim doświadczeniem podzieliło się 7 uczestników wsparcia Fundacji po DRUGIE

PODSUMOWANIE

Realizacja zadania „Trampolina do bezpiecznej dorosłości” jest wyjątkową szansą dla młodych ludzi dotkniętych bezdomnością. Fundacja po DRUGIE jako jedyna organizacja w Polsce tworzy kompleksową ofertę, która uwzględnia sytuację młodzieży i młodych dorosłych pozbawionych dachu nad głową.

Uczestnicy zgłaszający się do organizacji – również dzięki realizacji tego zadania – mogą otrzymać kompleksową pomoc w jednym miejscu – od zakwaterowania poprzez zapewnienie podstawowych potrzeb, po pomoc specjalistów i indywidualną asystenturę.

Młodzież często wiąże się z organizacją na dłużej, a proces pokonywania trudnej sytuacji nie zamyka się w kilku miesiącach współpracy. Bywa, że uczestnicy „wypadają” ze wsparcia, ale czasem po to, by za jakiś czas znów do niego wrócić.

Tworzenie rozwiązań, które są kierowane do tej specyficznej grupy, jaką jest młodzież, wydaje się bardzo uzasadnione i jak wynika z doświadczenia Fundacji po DRUGIE, opłaca się w długofalowej perspektywie, szansa, że młodzież wkroczy na właściwą drogę (dzięki mądrym wsparciu) jest naprawdę wysoka.

Nie mamy wpływu na to, w jaki sposób młodzież skorzysta z naszej pomocy. Ale robimy wszystko, by ten etap, nawet jeśli nie zakończy się sukcesem, był kolejnym krokiem do bezpiecznej dorosłości.

